

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

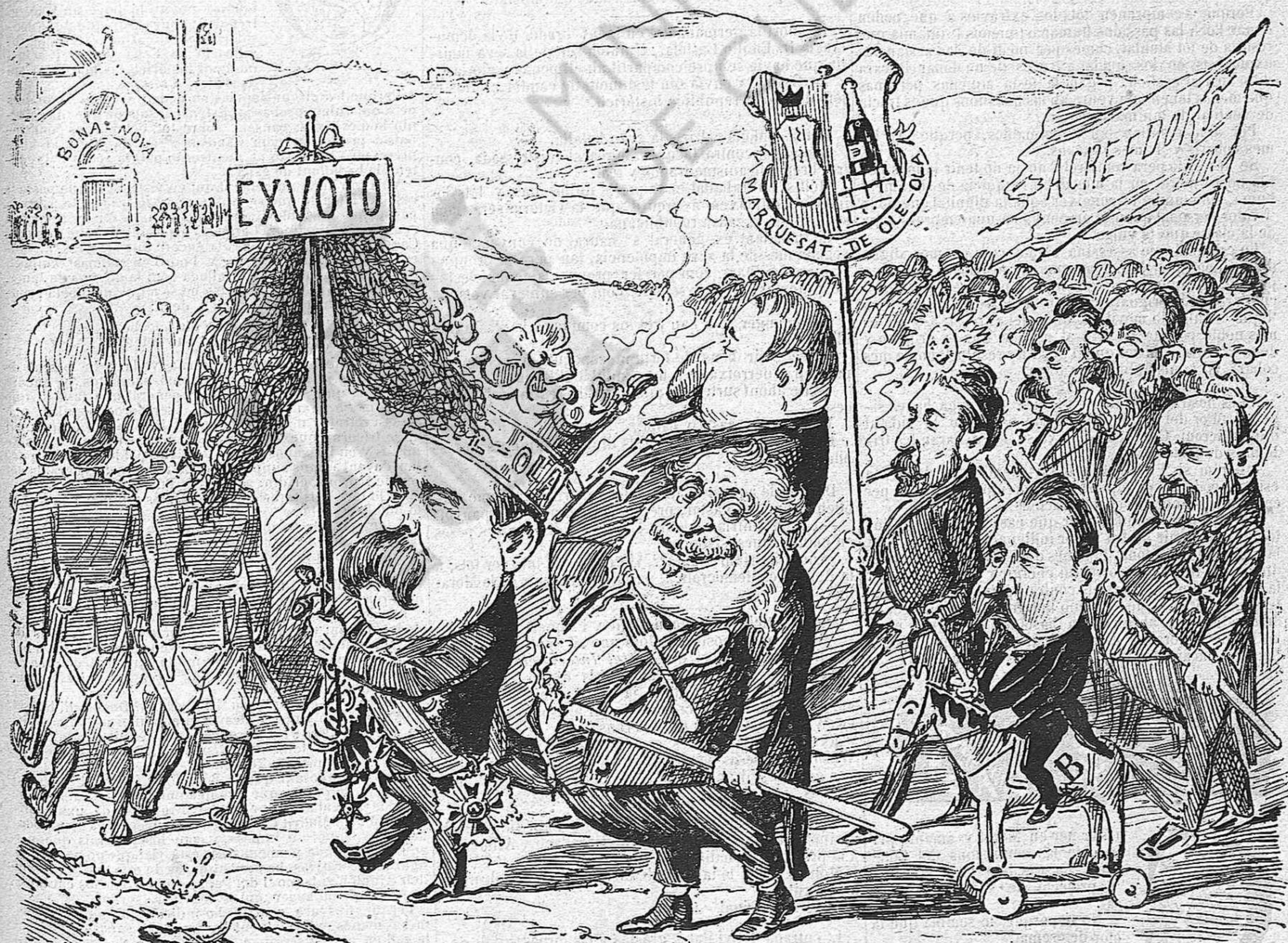
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambia del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Prometensa que féu lo Batlle primer de la insigne ciutat de Barcelona si lo feyan marqués.

«E portá ses patilles ab gran ceremonial é nombrós é lluhit acompañament á l' Esgleya dita de la *Bona-nova*.»

DAVANT DE UNA VÍCTIMA.

IMECRES à la tarda sigué conduhit à la darrera mòrda, l'cadáver del desventurat Geroni Curdumi, lo vell criat del Sr. D. Enrich Batlló, mort a conseqüència de la explosió de un petardo ocorreguda l' dijous de la setmana passada.

Una víctima més de questa classe de atentats cobarts y salvajes.

Tristes eran a tot serio las consideracions que seguia l' aspecte de aquell enterrament honrat ab la presencia de un numeros concurs de personas perteneixents a totes las classes socials, com si totes elles sentissem a l' hora necessitat de protestar contra la comissió de un delicte altros y bestial que indigna y esborrona a la vegada.

Si l' autor de la monstruosa bassanya, confós entre la multitud hagués presenciat l' acte del enterro, per més que siga un monstre sense entranyas, no hauria pogut menys de sentir las punxades del remordiment.

—Contempla la téva obra—l' hauria dit una veu interior, veu implacable—aquest pobre vell, al qual tal vegada no coneixias ni de vista; aquest infelis que guanyava honradament lo pà de la vellesa, obrint y lancant la porta en la casa del seu principal; aquest desventurat, ni envejós ni envejat en son modest empleo, que no concivia l' odi, que no tenia enemichs, que havia trabajat sempre pera nudrir y pujar a sa família, es l' única víctima de la téva ceguera, de la téva insensatés, de la téva torpesa.

Y tal vegada l' malvat hauria dit:

—Agatéume: jo soch l' autor de questa villania.

Perque s' comprenen tots los extravios a que poden donar lloch las passions humanas, menos l' infamia que resulta de tot atentat comès per medi de las sustancias explosivas, en los quals, a trucos de no donar la cara y escapar al castig, pagan la festa aquellas persones que menos tenen que veure ab las qüestions que s' tracta de ventilar de tan mala manera.

Per això resultan tan abominables, perque son los més cobarts y l's més injustos.

Se necessita pera comètrels, no ja no tenir la més petita noció moral, ni la més debil resquícia de sentiment humà, sinó també ni coneixer aquella dignitat que dona l' valor personal quan s' empenya en una empresa, siga de la classe que s' vulga.

Lo criminal que assassina cara a cara es més digne de llàstima, que l' malvat que sigilosament coloca un petardo de dinamita al peu de una porta sense saber ni cuidarse de averiguar qui s' troba darrera d' ella. Siga l' que s' vulga lo móbil del un y del altre, l' assessi es més noble perque va dret al objecte que s' proposa y dona la cara; mentres que l' petarder resulta l' home més cobart, vil y miserabile de la terra.

No es nostra missió la de inquirir qui puga haver sigut l' autor del últim atentat que ha costat la vida al infelis Geroni Curdumi: de això se n' cuidaran los tribunals de justicia.

Ignorém si l' Sr. Batlló tenia enemichs y de quinà especie podian ser aquests: la prempsa es agena per cumplir a semblants consideracions.

Pero no hem volgut deixar que passés un fet tan doloros, sense unir nostra major indignació a la que sent la ciutat de Barcelona. Per més que certas barbaritats es difícil que trobin un correctiu enèrgich y exemplar, per la falta de probas materials contra l's autors de las mateixas, es precis que l' opinió indignada s' deixi sentir de una manera abrumadora hasta veure si per medi de las lleys morals s' arriba a lograr lo que no ha pogut obrir-se encare per medi de las lleys escritas.

P. K.

UISAT per en Moret y amanit per una de las comissions del Congrés, ha quedat sobre la taula l' projecte de sufragi universal.

No s' perque l' sembla que fa olor de cremat.

De totes maneras sobre la taula l' tenim.

Ara no més falta saber qui se l' menjà.

Durant los primers sis mesos del present any econòmic, en los ingressos del Estat hi ha hagut una baixa de 45.196.791 pessetas. Casi res, una friolera.

En contribucions directas, la baixa ha sigut de 3 milions y mitj; en drets de importació de més de 13 milions; en drets de consums passa de 7 milions y hasta en loteria, passa de 1 milio y mitj lo que ha deixat de recudar-se.

L' estat del pais està retratat perfectament en aquests datus.

Lo govern prempsa que prempsa; pero la taronja ja no raja.

Per consol dels que se n' van al llit a las foscas, aqui va una noticia molt esplèndida:

En l' últim banquet de palacio brillavan en lo menjador 3.826 llums.

¿No veuhem com no es verisat que aquí a Espanya no hi haja llum?

L' altre dia en lo Senat lo marqués de Sardoal y en Sagasta van picarse las crestas.

O més ben dit, van picarse l's tupés, que si l' un lo té gros, l' altre molt més.

Lo marqués de Sardoal president de la Diputació provincial de Madrid anava rebent censuras sobre censuras, y ell tan fresch, sense dimitir.

Després de cada vot de censura, deya:—Se comunicarà l' acort a la persona interessada.

Es a dir:—«Lo que ara m' diuhen vostés a la cara, m' ho comunicare jo mateix per medi d' ofici.»

¿Han vist may res al mòn més comich?

Pero després de l' esridassada ab en Sagasta, lo marqués ha dimitit.

Y s' parla de nombrar president de aquella Diputació provincial al Sr. Presilla.

¿No seria convenient que ja que s' usa la presilla, s' uses primé l' gafet, sobre tot si ha merits suficients per agafar algu?

Ab la presilla y l' gafet me sembla que la moralitat pública podria anar més governada que fins ara.

Hà mort la germana del eminent orador de la democracia D. Emilio Castelar, l' únic ser de la seva família que havia sempre compartit ab ell penas y glorias.

La CAMPANA envia son testimoni de condol al ilustre jefe del partit republicà històric.

Démà se dona a Paris la gran batalla.

Boulanger contra Jacques: la reacció disfressada, contra l' republicanisme franch y leal.

Molt s' ha trabajat en aquests últims días, y tots los indicis induxeixen a creure que la victòria serà, com sempre, de la causa republicana.

Lo turbulent ex-general s' haurà de convence una vegada més de la seva impotència, tan per fer pronunciaments militars, com per fer pronunciaments electorals; tan per sublevar soldats, com per sublevar vots.

A Boulanger se li han tret los comptes a la plassa pública.

Sense tenir bens de fortuna coneigits, viu com un príncep y derrotxa com un candidat al trono.

—¿De ahont surten las missas?—li preguntan los francesos.

Y Boulanger gasta y calla.

Es la primera vegada que l's diners son mirats ab sospita y desprecis.

Davant de aquest exemple de contarli a un home públic lo que pot gastar, pregunta un periòdic espanyol:

—¿Ahont aniriam a parar, si aquí a Espanya s' posés en planta aquest sistema?

¿Ahont aniriam a parar? Al govern de tots per tots; a la República democràtica, passant pel carrer de la Moralitat.

De un article de D. Joan Mañé y Flaquer:

«Si dihem als nostres lectors que ab motiu de aquestas negociacions (las del Hotel Internacional) s' ha parlat de negocis y de negocis, no l's dirém res que no s'apigan del primer al últim, ja que l' opinió pública, ab molin o sense motiu, creu que aquí a Espanya abundan los Wilson, tan o més que a França.»

Es cert y no hi ha més que una petita diferencia: los Wilsons francesos son expulsats de las Càmaras, mentre que l's Wilsons espanyols expulsen als electors dels comisaris.

Al últim s' ha solemnisat la festa de Sant Ildefons ab un indult concedit als soldats de Garellano y Albuera y a la prempsa periódica.

Molt ha costat lo tal acte de clemència; pero al últim ha vingut.

Benvingut siga!

L' entrada del vi italià, gracies a las torpes dels actuals tractats, agravades per la llei dels alcoholos, està promovent serios disgustos en totes las comarcas vinateras de la costa de Llevant.

Si això dura un quant temps més, lo comers espanyol

haurà perdut l' úlit recurs que li quedava: l' exportació del vi.

Mentre per una part als mercats de Amèrica no podrán anar més que vins italians als quals se l's tolera un encabessament superior y més barato que l' que s' permet als espanyols, per altra part, Fransa escamada contra Italia, ha donat serias instruccions als seus consells preventius que no dongan certificats de origen a les expedicions de vi que podrian ferse desde aquelles poblacions ahont han sigut desembarcats caldos italians.

Així tot de un plegat se t' ncan als vins espanyols totes las portes.

Valencia, Tarragona, Reus s' indignan, celebren reunions y exposan al govern las seves queixas.

¿Y han sentit ploure vostés? Doncs lo govern se las escolta com si sentis ploure.

Hi ha de per mitj tractats que no poden alterarse, lleys especials que no poden reformar-se y amors propis que no volen cedir... si es que no hi ha tambe alguna altra cosa de distint genero.

Perque es molt raro que sempre, sempre, pero sempre, los principals contraris dels que traballan sigan los que cobran; y l's més acerrius enemichs d' Espanya, los governs espanyols.

—Molt serà que al fi, a l' Espanya lo vi se n' hi puji al cap, y vaja... que al millor dia fassi una barbaritat!

LO BOULANGER ESPANYOL.

vi s' lloga per serho? L' estém demandant, quants embadalits contemplen la sort que tè Fransa, a qui li ha sortit la gran figura com a aquell a qui li surt un paradís al dit, 6 un grà a l' orella.

Pensar que aquí ahont tenim tants generals que l's podém fer anar a norris, no n' hi hagi un que l's tregui d' apuros, un que no s' consideri predeslinat pera ser la personificació de Espanya en l' actual moment històric, com dihem ara l's sabis!

Perque las circumstancies no poden ser més favorables pera qui vulgui probarho. Estém cansats de que l's governs homes civils: cansats, sobre tot, de veurens condemnats a presenciar com Cánovas y Sagasta jugan al alsaprem: puja tú, baixó jo, mentres lo país fa rotllo y l's contempla badallant de gana.

Vaja gno hi ha un general qu' en vista de lo que passa s' resolgué a fer, lo que se n' diu, una hombrado? No s' tracta pas de que se sublevi al davant de una ó més brigadas, com va fer Martinez Campos, exposantse a que, de cop, Cánovas lo tracti de botarate encare que després, al veure'l triomfant, li digui heroe y l' porti en palmas: tampoc se tracta de una nova etzegallada com la del tres de Janer, parlant de la qual y referintse no sé a quí, un poeta republicà que s' ha fet monárquich, deya:

—se jugó cierto dia la cabeza sin saber jinfeliz! que la tenía.

N6. Tot això pertany a la tarifa vella y ha passat de moda. Ara ja no se sublevan sinó sargentos, y encare pochs. Lo que s' necessita es un general que fassi lo que Boulanger a Fransa: que aspiri a ser heroe popular; que l's fassi retratar montant un caball blanch, ab un plomall en lo tricorni: que l' pintin de colorainas en las capsas de mistos y en los vanos de ral, y vaji de poble en poble portant davant alguns ximples que a la manera dels heralds del rey de Darfour, cridin: «Ara vè l' Búfalo lo verdader Búfalo, lo toro dels toros: tots los demés son bous; aquest es lo Búfalo de debò.»

Y, emportantse'n darrera de ell a la gran massa de baubus que cridan contra aquell y contra tots los governs y votan sempre per diputat al candidat cunyer que l' governador los hi mana, que s' en vaji a Madrid, dret cap a las Corts y digui...—S' ha acabat lo bróquil, aquí no hi ha més cera que la que crema, es a dir, més amo que jo.»

Res de Parlament: vuit generals que serán los ministres de la Corona: un presupost de guerra de mil milions de rals; exèrcit de trescents mil homes en actiu y setcents mil en les reserves; un comandant militar que farà de arald en cada poble, y qui alsí l' gallu, li cortu la cabessa, com deya l' nostre Baldrich.

Y bè gno l's entussiasma l' programa? Doncs hi ha qui li balla pèl cap y fins lo desvetlla en aquestas llargues nits de hivern. Pero l' nostre heroe no té pit pera dirlo, y ronseja y dóna toms y tem una xiulada, que, ni la de Cánovas en lo mes de Tots Sants.

Per això, suposant que al Boulanger francés l' empresa li va venir en popa y que estém a punt de presenciar un'altra de las gatades que sol fer Fransa cada uns quants anys, hi ha a Madrid qui diu que la necessitat de un Boulanger espanyol se imposa, y com los generals que per aquí fan falxenda y amenassan, està vist que no passan de figures decoratives, ha arribat lo cas de que surti l' nunci dels Ajuntaments (no l' del Papa) cridant per los cantens: Fa falta un Boulanger qui s' lloga per serho?

Perque, fins ara, com ja he indicat, los generals que més o menys explicitament han mostrat ganas de aixecar lo gall en aquest sentit—y no cal nombrarlos perque tots hom los coneix—no han fet més que posar los ingredients y, arribat lo moment crítich, empastelarlo. Sense saber-hi han realitzat l' argument de una cansó que, fent ball rodant, cantaven anys enrera los xicots del carrer en lo mèu poble, y deya:

La bulangera 'n tè un tupf que sense foch lo ta bullí: quan lo tupí fa: «cloch, cloch» la bulangera 's c.. al foch.

Y, dispensin la manera de senyalar.

UN DE LA COLLA.

ES VERITAT?

No sé si m' han enganyat ó si es cert lo que 's propala: m' han dit que dintre de poch en Romero y en Sagasta se farán varios petóns, se darán sis abrassadas, y desseguit s' unirán per dú entre tots dos la carga... ó per mirá entre tots dos, de férnosa dú á nosaltres. Sembla que 'ls preparalss d'aquesta cómica aliansa estan tan adelantats, que casi únicament falta quel' un dels dos digui; *janém!* y l' altre respondri: *en marxa!*

A la naciò, ben mirat, això no li importa gayre, porque ja no li fa res que la xucli l' un ó l' altre. Si en Sagasta es un tranquil, en Romero es un camàndula; si en Sagasta es informal, en Romero encare 'l guanya; si en Sagasta té tupé, lo pollo té la gran barra. Los hem tractat á tots dos, y guardem probas sobradess de que en quan á governar tots dos tenen iguals manyas. Don Práxedes es aquell que 'ns ha promes mil vegadas fersos felissons á tots, y lo que ha fet es naranjas. En Romero ha figurat en tots los partits d'Espanya dihen naps al dematí y explicant cols á la tarda. Vol dir que, si fa ó no fa, ni en Romero ni en Sagasta poden sofocarse entre ells ni tirarse res en cara.

L' únic que extranya al país, es que llops de tanta pràctica s' avinguin á parti un tall que per un casi no basta. Es possible qu' en un punt en que la ballém tan magre, en Sagasta tingui humor de brindar la séva taula á un home de tanta dent y de cassuss tan bárbara? Cóm s' explica que sabent que las provisiòns li faltan, en Romero vulgui anar á la cuyna de 'n Sagasta, ahont casi bés es segur que tindrà de passar gana?

¿Será que aquell lo que vol es enllopolí ab catxassa á 'n Romero esperant tancarlo luego á la gabia? ¿Será potser que aquest creu que un cop dintre de la casa ja trobarà algún recurs per desferse de 'n Sagasta?

Si es així, me sembla á mí que la lutxa tindrà gracia. Dos mestres d' escamoteig! L' un té d' engallinar l' altre. Lo poble espera 'l combat ab una calma espartana, pues ja sab que 'ls plats romputos es ell sempre lo qui 'ls paga. Pero ab tot li agradarà veure al fi de la jornada si 'l barra aixafa al tupé ó si 'l tupé 's menja 'l barra.

C. GUMA.

BONA NIT, MARTOS!

O es veritat que fa tristesa mirarse un barret de copa vell?

Aquell trasto qu' en altres temps va véures tan brillant, ab lo pél tan llis, la copa tan tiessa, las alas tan graciosas...! Contemplarlo després tan pelat, tan deslluhit, ab las alas caygudas y la copa plena de bonys...!

Lo mateix efecte 'm fa avuy en Martos. No puch pensarhi un instant, que no 'm vingui desseguida á la memorial imatge d'un barrettell.

Tots vostés se 'n recordarán. Ara fa anys, parlar d'en Martos era parlar de la Divina Providència. En Martos era una espècie de Bismarck... sense casco. La séva habilitat, la séva trassa, la séva diplomacia passavan per assombrosas.

Tibat, lluhent, àltiu, arrogant... semblava un barret de copa nou.

No 's podia fer res sense contar ab en Martos.

Los goberns tremolaven solzament al veure qu' ell s'

aixecava á enrahonar. Un discurs de 'n Martos matava un ministeri, un discurs de 'n Martos salvava una situaciò. Tot ho sabia arreglar, tot ho comprenia, tot ho dominava: era 'l doctor Audet de la política espanyola.

A 'n en Cánovas li feya mès por en Martos que la *Mano negra*. Los anarquistas ab quatre civils estaven dominats. A 'n en Martos no 'l dominava ningú, ningú.

¡Era un barret de copa nou!

Quan la situaciò conservadora va anàrsen á can Pistras, —ahont Déu fassi que s' hi estiguí tota la vida,—la primera precaució de 'n Sagasta al formar ministeri, va ser assegurar-se l' apoyo y la protecció de 'n Martos.

—Don Cristina, ¡puch contar ab vosté?

—¡No sèl jqué vol que li digui!

—¡Per favor! Miri que sense vosté m' es impossible donar un pas... ¡No 'm desay!

Tú, governarás mi hacienda...

las sèvas indicacions serán ordres, las sèvas advertencias serán lleys... ¡Martos del cor, ajúdim!

Y don Cristina, després de fer lo desmenjat durant un' hora seguida, va dignarse al sí concedir la séva benevolència al pobre Sagasta.

Pero hasta 'l sol té eclipses. Sinó que 'ls eclipses de sol passan, y 'ls d' homes públichs no.

Lo fanal polítich que comensa á apagarse, acaba per convertirse en un tros de lluna: may mès torna á brillar.

Així li va passar á 'n en Martos. Lo famós barret de copa nou va anar tornantse vell. Lo pél li queya, la lluentò 's tornava duptosa, las alas prenien una forma extranya.

Avuy don Cristina está definitiva y completament abonyegat: es un barret vell.

Dia tras dia, en Sagasta ha anat usantlo ab tota la mala intenció de que es capás, fins á deixarlo convertit en un guinyapo, sense cara ni ulls.

Lo pobre Martos ja procura defensarse, armantli emboscadas y fentli la trabeta. Es inútil.

En Sagasta ha vist que en Martos es un home enmatxat y li ha posat lo péu á sobre.

L' un dia li fa una mala partida deixantli derrotar un diputat qu' ell protegeix; l' endemà anima á 'n en Canalejas perque 's sublevi contra ell; després dóna una fregada d' orellas á un amic tan íntim de 'n Martos com lo marqués de Sardoal...

¡Y en Martos ab la paciencia de Job, deixantse fer totes aquestas *perreries* y preparantse á sufrir les qu' encara faltan!

¿Quin recurs li queda sinó aguantar? ¿Quina autoritat té pera imposarse? ¿No ha servit per lo que havia de servir? ¿No es un barret vell? Donchs ja se sab: los barrets vells, de recó.

De mica en mica en Sagasta se 'l anirà trayent del davant. Per ara 's limita á dispararli ab pòlvora sorda; pero si en Martos no 's dóna per entés y no 's retira oportunament á *honesta distància* del fusionisme, lo millor dia en Sagasta 'l agafa per la solapa y l' accompanya á la porta, dihentli ab tota la frescura del món:

—¡Home... vajissen! ¿No ho coneix que aquí fa nosa?

Es lo destino dels homes, que poguen ser *homes*, s' acontentan ab ser... barrets de copa.

Vostés veurán molt aviat com lo famosissim Martos quedarà tan arronsat, que no 'n darán... ni dos quartos.

FANTASTICH.

TELEGRAMAS.

Paris, 25, demati.

Boulangè ha determinat lluytar fins al sacrifici y en cas de ser derrotat diu que mudarà d' ofici. Si diumenge reb Trastassó y la séva elecció 's pert... entrará com á pallasso en lo gran *Cirque d'Hiver*.

Sant Petersburgo, 25.

S' ha acabat l' era nefasta que á Russia tenia trista: sembla que 'l partit nihilista s' ha tornat de bona pasta. La quietut ha retornat, lo quiet ja s' aixeribit... y 'ls petardos han anat a establirse allá á Madrid.

Paris, 25, tarde.

Marxon sense interrupcioi obras de la torre Eiffel: per ara 'l derré esglahò está ja á mitj quart del cel. Alguns homes que hi traballan diuen que desde allí dalt veuen los àngels com ballan quan Sant Pere obra 'l portal.

NA noticia:

«La superiora del convent de Dompierre (Fransa) ha tocàt pírandó empordanse'n los fondos de la comunitat.»

«No es cert que notícias així refrescan, refrigeran y consolan? La tal superiora seria una bona mare, amantíssima, devota y pre-

visora, que al endurse'n los fondos de la comunitat ho haurà fet ab un 'í piadós.

Lo de facilitar á las sèvas subordinadas la gloria eterna, trayentlos las malas tentacions que donan sempre los malehits diners.

Y aquí va un' altra notícia, també de carácter místich. La casa Rothschild de Londres, una familia de juheus entroncada de protestants, ha entrat en negociacions ab la Cartuixa de Grenoble per adquirir lo monopoli de la fabricaciò y venta del licor *Chartreuse*, haventli ofert al efecte la suma de 80 milions de franchs.

Y'l general dels cartuixos ha respond que li semblavan pocis diners.

Mirin la cosa com vulgan, succeheix qu' en aquest mòn té las butxacas mès fondas un hábit que uns pantalons.

Revela un periódich de Palma de Mallorca que la companyia de Jesús s' ha fet arrendataria dels consums en aquella capital.

Ja 'm sembla veure un jesuita ab la burxa sota 'l manteu, palpant bultos y barallantse ab los carreteres, y hasta fents'hi á castanyas en cas necessari.

A lo millor un carreter voldrà passar, y 'l jesuita-burot, que no pot renegar baix pena de pecat mortal, pronunciarà una frasse enèrgica; pero molt piadosa, que sona com á renech:

—Alturat, per l' Encarnaciò del fill de Déu en las entranyas puríssimas de Maria Santíssima!!!..

Al sentir aquesta interjecció, no hi baurà mula que no se li abaixin las orelles.

Paraulas de un regidor de molt pés, la vigilia de Sant Ildefonso:

—Aquesta nit, pels regidors, es com la nit dels reys per las criatures. Tots posarem la sabata al balcó, á veure si 'ns portan una creu.

Rigurosament històrich.

O sinó que ho digui D. Ignasi Fontrodona.

Ha arribat en Llauder, procedent de Madrid, y 'ls seus amics y correligionaris no sols l' han anat á rebre á l' estaciò, sinó que l' han obsequiat... ¿ab qué dirian?

—¿Ab qué? ¿Ab una novena?

—Fugí de aquí: ab un gran ápat al Restaurant de Fransa.

Davant de aquest petritmetre ¿qué fan los nocedalins?

—Re, 's fican la llengua á dins del etc., etc., etc.

Desde que l' Estat, per millorar la condiciò dels mestres d' estudi, va encarregarse de satisferlos l' assignaciò que tenen senyalada, 'ls pobres mestre cobran encare ab menos puntualitat que quan la percibien directament dels Ajuntaments.

Ja que 'l govern no 'ls paga, al menos podria establir á totes las normals una nova assignatura de gran aplicaciò per tots quants se dedican á l' ensenyansa: podria ferlos apendre l' art de viure sense menjars.

Cridant á 'n en Succi perquè establís escola...

Ja està decidit. Es en va que la prempsa de tots col·lores heja deixat sentir la séva protesta.

Lo marqués de Olérdola ocuparà 'l lloch que li correspon en la galeria de catalans ilustres, ahont fins ara no hi figuraven més que 'ls disfunts.

—¿Qué s' hi ha de fer!

—¿Que haya un cadáver más ¿que importa al mundo?»

Lo retrato ha sigut encarregat al distingit artista don Joseph Masriera.

—Pero es possible—deya un artista—¿Com pot fer un retrato en Pep Masriera, si fins ara no ha pintat més que paisatges?

—Calla home—li van respondre—¿Y las frondosas patillas del Sr. Marqués, qui podrà pintarlas si no las pinta un paissalguista?

De la biografia—vull dir de la *necrologia*—ha hagut d' encarregarse 'n l' *aprofitat regidor* Sr. Sol y Ortega, que á sa qualitat de republicà zorrillista, reuneix la de turiferari y con-comilitón de D. Francisco de Paula.

Ja 'm sembla llegir las targetas lo dia que 's realisi la ceremonia de la colocaciò del retrato: al péu hi haurà una nota que dirà:

—Traje d' etiqueta y para-sol obligatori.

En Romero Robledo anava á embromar als agraris; pero aquests van rebrel fent lo pàges.

En un moment d' irritaciò 'l gall de Antequera va dir:

—Jó res espero de la Lliga, y ella en cambi alguna cosa pot esperar de mí.»

L' únic que podria esperar la Lliga d' ell y de tots los politichs com ell, es que se 'n anés á casa séva y no 's figüés mai mès en res.

Perque mentres hi haja Romeros Robledos, hi haurà floroxera á la vinya de la política.

BONA NIT, MARTOS!

o es veritat que fa tristesa mirarse un barret de copa vell?

Aquell trasto qu' en altres temps va véures tan brillant, ab lo pél tan llis, la copa tan tiessa, las alas tan graciosas...! Contemplarlo després tan pelat, tan deslluhit, ab las alas caygudas y la copa plena de bonys...!

Lo mateix efecte 'm fa avuy en Martos. No puch pensarhi un instant, que no 'm vingui desseguida á la memorial imatge d'un barrettell.

Tots vostés se 'n recordarán. Ara fa anys, parlar d'en Martos era parlar de la Divina Providència. En Martos era una espècie de Bismarck... sense casco. La séva habilitat, la séva trassa, la séva diplomacia passavan per assombrosas.

Tibat, lluhent, àltiu, arrogant... semblava un barret de copa nou.

No 's podia fer res sense contar ab en Martos.

Los goberns tremolaven solzament al veure qu' ell s'

COSAS DE AQUÍ Y DE FRANSA.

—Sr. Sagasta: LA CAMPANA 'i felicita perque al úlim ha fet alguna cosa en favor dels que defensavan *alló*, que vosté havia defensat quan no era ministre.

Un desafio á mort. Ab Boulanger las personas; ab Jacques las ideas. Las personas moren; las ideas son inmortals... ¡Visca la República!

Los alemanys traballan per ferse amos del comers de Filipinas, establint un banch, baix la protecció del govern espanyol.

Y com que 'ls alemanys son extrangers, es fàcil que obtinguin tot lo que demanen.

No pot menos, ja ho veurán,
sent alemanys tot se logra:
tindrán *Banch* y s' hi asseurán
com si fossen à ca 'l sogre.

Un dialech entre 'n Romero y en Sagasta:

Sagasta: —Vamos à veure quin dia 'ns arreglem.

Romero: —Per Déu, no 'm comprometri, que al sentirlo, qualsevol se creurá que ho vol de veras.

—També ho vol vosté, sinó que ho dissimula.

—Podria ser... Pero vosté té molta gent y jo necessito molts puestos.

—Home, está bé: podrém fer com las bolas de billar, que las uaas fan corre á las altres.

** Espanya es un gran billar
hont s' hi juga un joch continuo:
los ministres son los tacos
y 'l pais serveix de mingo.

Las proposicions de creus y recompensas ab motiu de l' Exposició eran tan numerosas, que 'ls ministres, espartats, han tornat las llistas al Marqués de Olérdola, demandantli que fassi de *Tio Paco de la rebaja*.

Y hasta 's conta qu' en Sagasta, que desde que va assistir als Jochs Florals es un decidit admirador de la literatura catalana, li ha dedicat la següent quintilla-epígrama:

—Pro D. Francisco, ¿qué féu?
¡M' havéu deixat aturdit!...
Pro D. Francisco, miréu
que per voler tanta créu
se necessita molt pit!

Sembla que als toreros se 'ls exigirà en lo sucesiu lo pago de la contribució industrial.

—Y si algun dia no pagan, cóm s' ho farán per subjectarlos al procediment de apremis?

No tindrán més remey qu' embargarlos... la coleta.

** Los toreros tindrán sempre un recurs, si la quota que se 'ls exigeix resulta massa elevada:

Podrán encabessarla com á carnicers.

Una anecdota imperial.

Visitava l' emperador de Russia una fundició y al veure una grossa mole de ferro fòs, va dir á un ingenier:

—A veure, feume 'l favor de alsarla, que la czarina la voldrà veure per la part de sota.

—Senyor, vā contestar l' ingenier, lo bloch pesa tres quintàrs: vaig á buscar un aparato per alsarlo.

—No es necessari, replicà 'l Czar.

Y agafant lo bloch, vā alsarlo ab la mateixa facilitat que si aixequés una palla.

¡Quânts camàlichs exclamarán:—Per portar sobre las espallias lo pès del imperi moscovita, jo també serviria!

A LO INERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Co-lo-ni nas.*
2. ENDAVINALLA.—*Castanya.*
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—*La Redoma encantada.*
4. CONVERSA-MUDANSA.—*Rafel-Cup-Cep-Cop-Cap.*
5. GEROGLIFICH.—*Sastre gran, estisora petita.*

Han endavinat totes las solucions: Perales, Sendo y Vivers, Toros de Veuragua y Antonet del Trons; 4 Patela y F. y Un Marruix; 3 Pau de l' Orga; 2 M. N. O. y Joan de l' Os y 1 no més, Quatre burots.

XARADA-CONVERSA.

—Ahont vas tan corrent Martí?

—A casa de la Total

á portarli aquesta *hu-tres*

del seu promés de Moyá

—Y qu' hás fet que vas tan brut?

—Ah! 'm vaig *tres-hu* sopant

á casa la tua *hu-dos*

del carrer de Fonollar.

—Y 'l tèu pare cóm segueix

del dolor?

—Està curat

—Y 'ls demés, esteu tots bons?

—Ma jermana ara té 'l mal

—Quina la Pauleta?

—Nó:

la que hem dit tots dos plegats.

Ego Sum.

ENDAVINALLA

Me porta tothom al cor
y á las butxacás algú:
plorant estich en ton plor
y si m tens, no tingas por,
no envejarás ningú.

ESTUDIANT MURRI.

TRENCA-CLOSCAS.

MANU Y LAS CHINELAS?

Formar ab aquestas lletras lo títul de una sarsuela castellana.

C. M. Y P. TRENCA.

ROMBO.

GEROGLIFICH.

LAGU

R

FA 4798

AAA

UN ARRENDATARÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans B. Tripas, Xixa, Patela y F. J., Vila Serra, Toros de Veragua, K. Novas, C. de L., Ciutada d' Egara, Un principiant, Un qu' està de pega, Perales Sendo y Virals, Pajés de Sant Climent, E. Ribot, P. Rob, Artur Rampujo, V. Mata de la G, J. B., Pepet Joseph y C. y R. Xala: —Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Noy Ros, Nap y Col, Japet de l' Orga, P. Talladas, Ego Sum, Dolors Mont, Mut Xerraire, Bruno Duran, F. Tiana, Catòlich, Hereu de Calella, O Pera Bufa, Fíbia, Antonet del Corral, F. de Prats, Josterepri, J. T. Anguila, E. M. Pistola, Maginet Petit, R. Bertran y Ex-Estudiant Murri: —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà Lector de la Campana (Santa Coloma): Las notícies han de venir firmades: y la firma n' ha de respondre.—L. Mosca Diva: Aprofitaré las utopias.—S. del Palau: L' idea de la poesía resulta una mica extraña.—Ajetapé: Es fluyet.—Martí Revoltós: Va molt bé.—Eduard Salvador: Ja hi pensén ab lo que teníam acceptat.—Picio Adam y C.: Aprofitaré algún epígrama: la poesía resulta massa descarnada.—J. Abril Virgili: Tornar a remetre lo que ja havíam rebut es perdre 'l temps en và.—M. Badia: De forma està bé; ara respecte al fondo, no l' acaben d' entendre.—B. Torrens Bolart: Lo que 'ns remet aquesta setmana es fluyet.—R. Roura: Lo mateix li dihem á vosté.—J. Roig y C.: Esta millor; pero encare no fa 'l pes.—Fonio Dedin: Lo principi prou està bé; pero 'l final es tan grotesc!—Un Barceloní: Al fi l' hem rebuda y l' hem ensenyada á la persona que 'ns deya.—J. Alemany: No filan prou bé.—Just Aleix: Va bé.—M. Riusec: Aceptém les poesías.—J. Staramsa: Los epígramas tenen poc salero.—J. R. y V.: No 'ns aeaba d' agradar: envihi un' altra cosa.

ALMANACH

DE LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1889

Preu: 2 ralets per tot arreu.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.